

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **Mgr. Z. K., Ph.D.**
bytem X
zastoupený Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem
se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Danielem Volopichem

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2020 č. j. KUJCK 43231/2020 a ze dne 15. 7. 2020 č. j. KUJCK 67476/2020

takto:

I. Žaloby se zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 8. 6. 2020 zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020 č. j. KUJCK 43231/2020, kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 6. 8. 2019 č. j. výst/49704838/0/2019 ČŽ-13/ZMUS/Rozh o změně pravomocného územního rozhodnutí ze dne 2. 6. 2014 č. j. výst/384439243/1/2013/ČŽ-9/ÚŘUS/Rozh. Řízení o této žalobě je vedeno u podepsaného soudu pod sp. zn. 38 A 3/2020.
2. Žalobou došlou soudu dne 31. 8. 2020 se dále domáhal žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020 č. j. KUJCK 67476/2020, kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 13. 11. 2019 č. j. výst/123111651/0/2019-ČŽ-8/ZMUS/Rozh o změně územního rozhodnutí ze dne 6. 3. 2009 č. j. Výst. 328/1281/07/Kl o umístění stavby nazvané „D4 Čimelice – Mirotice“. Řízení o této žalobě bylo vedeno u podepsaného soudu pod sp. zn. 38 A 10/2020.
3. Usnesením ze dne 2. 10. 2020 rozhodl krajský soud o spojení uvedených žalob ke společnému projednání s tím, že nadále bylo řízení v obou věcech vedeno pod sp. zn. 38 A 3/2020.

Žalobní body ve vztahu ke stavbě „D4 Mirotice, rozšíření“

4. Ve vztahu k této stavbě žalobce podotkl, že je vlastníkem pozemku parc. č. st XA a XB, jehož součástí je stavba, a pozemku parc. č. XC, vše v k. ú. X. Dne 4. 6. 1980 bylo vydáno rozhodnutí o přípustnosti stavby na přestavbu nemovitosti (stodoly) na rekreační chalupu a podle žalobce stavba byla také zahájena. V roce 2000 proběhl proces posuzování vlivů na životní prostředí stavby rychlostní silnice R4 na základě dokumentace z roku 1998. V rámci tohoto posouzení byla posuzována varianta přivaděče na R4 v poloze západně od nemovitosti žalobce, tj. dopravní tah mezi R4 a obcí Čimelice v obou směrech by nebyl veden kolem nemovitosti žalobce. Následně byla rychlostní silnice R4 změněna na dálnici D4 a její projednávání rozdělilo na úseky nazvané „D4 Čimelice – Mirotice“ a „D4 Mirotice, rozšíření“. Současně bylo změněno trasování přivaděče II/604 tak, že ten nyní vede přímo kolem nemovitosti žalobce, tedy fakticky jej obkružuje z jihu, východu a severu. Rozdělení projednávání jedné stavby dálnice D4 do dvou řízení se žalobce dotýká i proto, že jeho nemovitosti jsou na hranici těchto úseků, a tedy i vlivy na jeho stavbu nejsou řádně posouzeny ani v jednom řízení. Pokud se týče stavby D4 Mirotice, rozšíření, podal žalobce dne 19. 5. 2019 poté, kdy se dozvěděl o probíhajícím řízení, námitky proti změně územního rozhodnutí. Jelikož však žalobcovy námitky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 8. 2019 nebyly zohledněny, podal žalobce odvolání, kdy v rámci odvolacího řízení dne 17. 4. 2020 zaslal vyjádření k nově vydanému souhrnnému závaznému stanovisku ministra životního prostředí ze 4. 3. 2020. Avšak ani toto vyjádření žalovaný nezohlednil a žalobcovo odvolání zamítl napadeným rozhodnutím.

5. Žalobce podotýká, že se podivuje nad tím, že stát v 21. století vynakládá několik miliard na stavbu dálnice, a přitom její přívaděč umístí (resp. ponechá) 40 cm od stavby žalobce představované na chalupu (dříve stodoly), kterou žalobce chtěl v penzi použít na bydlení. Přestavba žalobcovy nemovitosti nebyla dokončena vzhledem k tomu, že práva občanů na zdravé životní prostředí nejsou v České republice dodržována. Žalobce by totiž přestavbou pouze utopil více nákladů, neboť by ve stavbě bydlet nemohl, a to právě pro blízkost komunikace, tedy přívaděče pro D4, na které v důsledku aktivit státu neustále narůstá intenzita dopravy. Zároveň žalobce uvedl, že to, že nemovitost žalobce je využívána pro bydlení a rekreaci, vyplývá z faktického stavu stavebního povolení a z Územního plánu obce Mirovice.
6. Pokud se týká jednotlivých žalobních bodů, žalobce předně namítá nezákonné salámování projednávání stavby. Namítá, že v důsledku umístění D4 Mirovice, rozšíření, dojde ke zkapacitnění komunikace D4 a tedy k většímu nárůstu dopravy, a i to na přívaděči, který se doslovně dotýká stavby ve vlastnictví žalobce. Stavby D4 Mirovice, rozšíření a D4 Mirovice – Čimelice jsou funkčně i stavebně propojené celky téže dálnice a shodou okolností místo jejich spojení se přímo dotýká žalobce, neboť trasování přívaděče II/604 bylo změněno tak, že ten nyní vede přímo kolem nemovitosti žalobce a navazuje na stávající silnici II/121 a zároveň v důsledku stavby D4 Mirovice, rozšíření dojde k zvýšení intenzity dopravy, která se promítne do zvýšení intenzity dopravy na silnici II/121, která je vedena přímo kolem nemovitosti žalobce. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že rozdělení jedné stavby je odůvodněno administrativními, ekonomickými či jinými důvody. I když z EIA vyplývá, že se jedná o jeden stavební záměr, vedou se již léta různá řízení a konkrétně v nynější věci se žalovaný vymlouval na to, že tato stavba nesahá až k nemovitosti žalobce, přitom jejím důsledkem bude nárůst intenzity dopravy projíždějící přímo kolem nemovitosti žalobce. Zároveň správní orgány v řízení o změně územního rozhodnutí a stavbu D4 Mirovice - Čimelice tvrdí k námitkám žalobce do intenzity dopravy, že tato konkrétní stavba intenzitu dopravy neřeší, neboť se jedná pouze o změnu tvaru přívaděče. Dochází zde k porušování § 18 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), neboť k reálnému posouzení a zohlednění vlivů zvýšení intenzity dopravy na nemovitost žalobce nedojde ani v jednom řízení.
7. Podle žalobce žalovaný dále nesprávně posoudil vliv hluku na nemovitost žalobce. Žalobce přitom opakovaně uvádí, že je nutno zohlednit splnění limitů hluku podle zákona o veřejném zdraví, neboť stavba žalobce byla povolena jako stavba pro rodinnou rekreaci a má tedy chráněné vnitřní prostory podle tohoto zákona. Podle žalobce je stavební povolení z roku 1980 nadále platné, neboť stavba byla zahájena, jak konstatoval stavební úřad při nařízené prohlídce dne 6. 12. 2018. Stavební úřad nesprávně uvádí, že stavba není citována ve výroku rozhodnutí o přípustnosti stavby, neboť stavební povolení z roku 1980 ji výslovně zmiňuje. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že stavební povolení z roku 1980 pozbylo platnosti, neboť stavba nebyla zahájena, když stavební úřad při nařízené prohlídce sám shledal, že byla vybetonovaná podlaha a tedy stavba byla zahájena, když přestavba podlahy byla součástí schváleného projektu přestavby. Existenci jímky si stavební úřad neověřil, jen tvrdí, že ji neviděl. Podle žalobce nyní stavební úřad nemůže pouze mimoprocesně prohlásit nějaké rozhodnutí za nicotné, popř. mimo jakýkoli proces a dokazování prohlásit nějaké rozhodnutí za neplatné. Jedná se tak o vadné posouzení stavu věci. Stejná vada postihuje i závazné stanovisko EIA ze dne 9. 11. 2018 č. j. MZP/2018/710/3455, neboť i toto vychází z nesprávně zjištěného stavu věci. Účelem

posouzení EIA je posoudit budoucí vlivy projektu na životní prostředí a zdraví a hodnotí se tedy budoucí stav v místě, proto je nutno i na nemovitost žalobce nahlížet jako na rekreační chalupu, neboť žalobce má nadále v plánu projekt realizovat, pouze mu v tom brání objektivní okolnosti.

8. Dále žalobce namítá nezákonnost stanoviska ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020 č. j. MZP/2019/430/770 a nezákonné ignorování vyjádření žalobce ze dne 16. 4. 2020 k tomuto stanovisku. Žalobce namítá, že stanovisko ministra životního prostředí obsahuje vady, které způsobují jeho nezákonnost. Předně vadně vychází ze zápisu nemovitosti v katastru nemovitosti jako stodoly, přičemž jak už žalobce uvedl, EIA by měla posuzovat vlivy do budoucna a při posuzování musí být respektována platná správní rozhodnutí. Ministr se odvolává na to, že „dospěl k názoru“, aniž by přesně uvedl, z jakých podkladů čerpal a které vzal za podklad svého rozhodnutí, když např. vyjádření žalobce ani nezohlednil a ani neuvedl, v čem je žalobcova argumentace nesprávná. Stanovisko ministra životního prostředí je dále vnitřně rozporné, neboť konstatuje, že před nemovitostí žalobce nedojde ke změně komunikace na komunikaci II/121 co do prostorového vedení, pouze dochází k nezbytně nutnému rozšiřování komunikace. Podle žalobce rozšiřování komunikace znamená změnu jejího prostorového vedení. Žalobce nerozumí tomu, proč, když je rozšiřování komunikace nezbytně nutné, nemohlo být její trasování odsunuto dál od žalobcovy nemovitosti tak, aby již nadále automobily nejezdily tak těsně vedle jeho nemovitosti. Žalobce má za to, že účinky hluku na nemovitost žalobce jsou víc než trojnásobné v nyní projednávané variantě. Nezákonnost stanoviska EIA má za následek, že stavební úřad ani žalovaný nestanovili potřebné podmínky k ochraně práv žalobce a tedy způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí.
9. Závěrem žalobce vymezil nezákonné důsledky salámové metody při umisťování stavby D4. Zdůraznil, že žalobce průběžně ve všech svých podáních požaduje, aby došlo k odsunutí komunikace II/121 dále od jeho nemovitosti, přičemž žalovaný se alibisticky vymlouvá, že rozšiřování komunikace není předmětem nynějšího řízení, přičemž však stavební úřad měl stanovit podmínky k věcné a časové koordinaci všech staveb tak, aby došlo ke koordinaci všech veřejných a soukromých zájmů, tedy stavební úřad mohl a měl stanovit podmínky do dalších řízení, že nebude možnost zahájit nynější stavbu či její užívání, dokud nebude zkolaudováno odsunutí komunikace II/121 dále od nemovitosti žalobce, když provoz na této komunikaci již nyní významně negativně ovlivňuje nemovitosti žalobce a po zprovoznění sousedních staveb D4 významně vzroste intenzita dopravy i na této komunikaci.

Žalobní námítky ve vztahu ke stavbě D4 Čimelice – Mirovice

10. Ve vztahu k této stavbě žalobce předně připomněl průběh správního řízení, kdy pro žalobce je podstatný stavební objekt SO130 silnice II/604, kdy ve stavební dokumentaci je tento objekt označován jako SO130 II/121. I ve vztahu k této stavbě žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil žalobcovo vyjádření a žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní body, zdůrazňuje žalobce, že na úrovni nemovitosti žalobce dochází k rozšiřování komunikace II/121 o odbočovací pruh, kdy k rozšíření dochází na jižní straně silnice, tedy druhé straně silnice, než je nemovitost žalobce. Z uvedeného je tedy zřejmé, že dochází k rozšiřování komunikace II/121 přímo vedle nemovitosti žalobce, tedy že komunikace nebude ve stejné poloze a uspořádání, jak

tvrdí žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí. Z výšece dokumentace je jasné zřejmé obklíčení nemovitosti žalobce.

11. Z prvostupňového rozhodnutí je podle žalobce zřejmé, že ke změně umístění došlo v důsledku požadavku na posun stavby dál od lesa a v důsledku aktualizace hlukové studie a v důsledku dalších požadavků různých subjektů. Žalobci je proto nesrozumitelné, že na str. 9 napadeného rozhodnutí tvrdí, že vlastní úprava silnice II/121 je navržena pouze v souvislosti s křižovatkou, která řeší napojení nové silnice II/604 na stávající silnici II/121. Žalobce nerozumí tomu, proč stavebník nezohlednil při projektování velmi problematickou blízkost žalobcovy stavby v daném místě rozšiřované silnice II/121. Projektová dokumentace měla řešit vzdálenost nově rozšiřované silnice II/121 o stavbě ve vlastnictví žalobce. Žalobce opětovně poukazuje na § 18 stavebního zákona.
12. Obdobně jako ve vztahu ke stavbě D4 Mirovice, rozšíření, žalobce namítá nezákonné salámování projednávání stavby D4 a jeho nezákonné důsledky, přičemž v tomto ohledu jsou žalobní námítky totožné jako ve vztahu ke stavbě D4 Mirovice, rozšíření.
13. Žalobce dále namítá vadné posouzení odvedení dešťových vod. Připomíná, že v odvolání napadá nedostatečnost příkopu k odvodu vody mezi silnicí a jeho nemovitostí, když tento příkop nelze rozšířit, neboť už nyní je mezi vozovkou a stavbou žalobce jen cca 40 cm. Žalovaný přitom argumentuje, že voda z rozšířené části komunikace bude odváděna do nově budovaného příkopu na pravé straně komunikace, tedy na protější straně od nemovitosti žalobce a na straně u nemovitosti žalobce je způsob odvádění dešťových vod navrhován zásadně beze změn oproti současnému stavu. Podle žalobce se však jedná o vadné posouzení, neboť vzhledem ke sklonu terénu poteče do příkopu vedle nemovitosti žalobce i voda ze západního příkopu přeložky II/604.
14. Žalobce dále také namítá vadné posouzení charakteru nemovitosti žalobce tak, jak již činil ve vztahu ke stavbě D4 Mirovice, rozšíření a zdůraznil, že existence povolení studny z roku 1977, nikoliv z roku 2016 musí být stavebnímu úřadu známa z jeho úřední činnosti. Opětovně namítá, že stavební práce na stavbě povolené rozhodnutím ze dne 4. 6. 1980 byly zahájeny, byla vybudována jímka a rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1980 je nadále platné. Rozhodnutí o změně kultury bylo konzumováno vydáním, když zahrada je takto vedena v katastru nemovitostí. Je nutné vycházet z toho, že žalobcovy nemovitosti slouží k rodinné rekreaci a tomu je třeba přizpůsobit i posuzování působení hluku a dalších emisí. Uvedené má vliv také na následné nezákonné stanovisko Krajské hygienické stanice z 25. 3. 2020, neboť stavba byla povolena jako stavba pro rekreaci a má tedy obytné místnosti, tedy chráněné vnitřní prostory podle § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Není pravda, že by zahrada, tedy nezastavěný pozemek vedle stavby žalobce, nebyla chráněným venkovním prostorem právě proto, že je to zahrada vedle žalobcovy stavby pro rodinnou rekreaci, je to nezastavěný pozemek sloužící rekreaci a je to chráněný venkovní prostor podle § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví.
15. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaný na základě sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství z 6. 5. 2020 odmítl žalobcovy námítky na nedostatečnost dokumentace, když zcela přehlédl podrobnou a konkrétní argumentaci obsaženou ve vyjádření žalobce z 29. 6. 2020, ze které jasné vyplynula potřeba detailnějšího řešení dokumentace pro oblast těsného styku silnice a žalobcových nemovitostí a potřeba vykreslení příčných řezů. Žalobce požadoval doplnění dokumentace, aby tato byla

v souladu s požadavky normy ČSS 736101 a 736100, na což žalovaný nereagoval. Žalobce je přesvědčen, že jasné označení kót vzdálenosti komunikace od sousedních nemovitostí není přílišná podrobnost pro územní řízení, když úkolem územního řízení je umístit stavbu do prostoru a tedy je nutno vidět, jak daleko se umístí od jiných staveb. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že se žalovaný nevypořádal s požadavkem na úpravu rychlosti, když dle sdělení krajského úřadu, odboru silničního hospodářství omezení rychlosti není předmětem dokumentace, čímž však není odůvodněno, proč by toto omezení nemohlo být stanoveno jako podmínka územního rozhodnutí. Žalobce dále průběžně upozorňuje na rázové působení a působení vibrací na jeho nemovitost s ohledem na nalepení komunikace na žalobcovu stavbu. Ani touto částí vyjádření žalobce se žalovaný nezabýval.

16. Žalobce zároveň poukazuje na nezákonnost stanoviska ministra životního prostředí z 22. 5. 2020 a ignorování vyjádření žalobce z 29. 6. 2020 k tomuto stanovisku. Zde žalobce namítá v zásadě shodné námitky jako ke stanovisku ministra životního prostředí ze 4. 3. 2020 ve vztahu ke stavbě D4 Mirovice, rozšíření. Dále k tomu žalobce doplňuje, že očekává, že připomínky v rámci EIA budou věcně zpracovány na základě právních a vědeckých poznatků, že bude zjištěn stávající stav na základě dostupných informací a provedené měření dopadu na nemovitost žalobce, že bude zjištěn stav území, které má dopad na budoucí poměry v území a jeho nemovitost do roku 2040 a že bude shledáno z pohledu dopadu na životní prostředí optimální řešení, které dopad minimalizuje. Proces EIA z roku 2018 nehledal optimální budoucí řešení z pohledu dopadu na žalobcovu nemovitost. Podle žalobce došlo změnou stavby k významně negativnímu vlivu na životní prostředí, a to zvýšení kapacity stavby, tedy intenzity dopravy.
17. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími body, a že tedy jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když podle žalobce není pravda, že by stavba odpovídala požadavkům § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když likvidace srážkových vod není dostatečně řešena, resp. to není prokázáno. Podobně není naplněn požadavek § 23 vyhlášky, neboť přeložka II/604 není naplněná kapacitně dostačující vyhovující komunikaci, když silnice II/121 trpí zásadně technickou vadou přílišné blízkosti k nemovitostem žalobce. Žalovaný se nevypořádal s negativními účinky vibrací, nevypořádal se s otázkou spádu komunikace a nevyjádřil se k argumentaci nárůstem intenzity dopravy.

Vyjádření žalovaného

18. K žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020 č. j. KUJCK 43231/2020 se žalovaný vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí. Připomněl, že záměr změny územního rozhodnutí a rozhodnutí o této změně se týká pouze určitého úseku umísťované dálnice, a to úseku v délce 3,645 km od mimoúrovňové křižovatky se silnicí II/121 (MUK Mirovice) po realizovaný úsek rychlostní komunikace R4, resp. D4 u obce Radobyte. Ve vztahu k žalobci uvedl, že úsek dálnice D4, který byl dotčen změnou územního rozhodnutí, je od nemovitosti ve vlastnictví žalobce vzdálen více než 250 m. Zdůraznil, že úpravy silnice II/121, která prochází kolem nemovitostí ve vlastnictví žalobce, nejsou podle dokumentace záměru této stavby jeho součástí. Připomněl dále, že o účastenství žalobce rozhodl stavební úřad z opatrnosti usnesením podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když se přiklonil k právnímu názoru uvedenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008 – 63. Žalovaný dále zdůraznil, že námitky, které žalobce uplatňoval v nyní souzené věci, vesměs uplatňoval rovněž proti záměru projednávanému

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

ve správním řízení, které se týkalo změny územního rozhodnutí pro stavbu D4 Čimelice – Mirovice, o jehož odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 15. 7. 2020 (viz dále). Námitky žalobce tedy podle žalovaného v podstatě směřují víceméně proti původním pravomocným územním rozhodnutím proti již umístěným stavbám, ačkoliv by měly směřovat pouze proti navrhovaným změnám. Žalobce předmět jednotlivých řízení zaměňuje, opožděně a nedůvodně se dovolává dotčení svých subjektivních práv v řízení o změně územního rozhodnutí. Konkrétně projednávané změny územního rozhodnutí, tak jak byly navrženy, projednány a schváleny rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 6. 8. 2019, nemohly negativním způsobem zasáhnout do právní sféry žalobce a nemají přímý dopad do jeho subjektivních práv. Ve vztahu k nesprávnému posouzení vlivu hluku na nemovitosti žalobce odkázal žalovaný na své závěry v napadeném rozhodnutí, že žalobcem citované stavební povolení pozbylo platnosti a podotkl, že proces EIA, který byl ukončen vydáním závazného stanoviska posouzení vlivu na životní prostředí ze dne 9. 11. 2018, se týká celého dosud nerealizovaného úseku dálnice D4 a že předmětem řízení o změně územního rozhodnutí byla pouze část posuzovaného úseku. Žalovaný má za to, že závazné stanovisko ministra životního prostředí ze 4. 3. 2020, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko ministerstva životního prostředí ze dne 9. 11. 2018 a ze dne 24. 4. 2019, nelze shledat nezákonným pro vady tvrzené žalobcem v žalobě. Žalovaný má za to, že se dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi námitkami, které tvořily základ námitek žalobce v odvolacím řízení.

19. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí z 15. 7. 2020 č. j. KUJCK 67476/2020 žalovaný připomněl, že jak zdůraznil v napadeném rozhodnutí a jak je zřejmé z předloženého spisového materiálu, záměr změny územního rozhodnutí se týká pouze dílčích úprav některých stavebních objektů dálnice D4 v úseku o délce 8 460 m; úpravy přilehlé silnice II/121, která prochází kolem nemovitosti ve vlastnictví žalobce, pak jsou zahrnuty pod označením stavebního objektu SO130 přeložka silnice II/640, když vlastní úprava silnice II/121 byla navržena pouze v souvislosti s křižovatkou, která řeší napojení nové silnice II/604 na stávající silnici II/121 a jinými změnami silnice II/121 dotčená není. Od této skutečnosti se totiž do značné míry odvíjí okruh projednatelných námitek v tomto územním řízení, neboť poměrně obsáhlé námitky žalobce v převážné míře směřují opět proti původnímu pravomocnému územnímu rozhodnutí, proti již umístěné stavbě, ačkoliv by měly směřovat výhradně proti navrhovaným změnám. Podle žalovaného je faktem, že stávající hrana vozovky silnice II/121 na straně přiléhající k nemovitosti žalobce se nemění. Rozšíření stávající komunikace pro účely vzniku levého odbočovacího pruhu samo o sobě dopad do právní sféry žalobce mít nemůže. Nadto dopady možných vlivů záměru, tedy změny umístěné stavby na jednotlivé složky životního prostředí a veřejné zdraví, byly standardně zhodnoceny v procesu EIA se závěrem, že nebyly zjištěny takové negativní vlivy, které by bránily realizaci záměru. Žalovaný setrvává také i ve vztahu k tomuto napadenému rozhodnutí na tom, že rozhodnutí Okresního národního výboru Písek ze dne 4. 6. 1980 pozbylo platnosti a nelze k němu přihlížet. Žalovaný nesouhlasí s námitkou nezákonného salámování projednávání stavby. Skutečnost, že příprava a následné provádění dálnice D4 jsou rozděleny na několik samostatných úseků, odpovídá rozsáhlosti stavby a běžné praxi, kdy není možné projednat, umístit, povolit a postavit dálnici v celé její trase jako celek. Je však snahou investora stavby, aby jednotlivé úseky navazovaly na stávající infrastrukturu a mohly plnit účel, čemuž byla přizpůsobena žádost o změnu územního rozhodnutí pro úsek D4 Čimelice – Mirovice. Umístění dálničního tělesa

mostních a dalších souvisejících objektů nebo přeložek sítí a komunikací ponechává územně plánovací dokumentace zcela na územním projednání v územním řízení, ve kterém se posuzuje technické řešení předložené žadatelem o územní rozhodnutí, k čemuž žalovaný opět dodal, že jednotlivé úseky stavby D4 již byly umístěny pravomocnými územními rozhodnutími a předmětem tohoto přezkoumávaného řízení je toliko změna územního rozhodnutí z 6. 3. 2009. Žalovaný má opět za to, že se vypořádal se všemi relevantními námitkami a jeho rozhodnutí je přezkoumatelné.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

20. Osoba zúčastněná na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR se ve věci vyjádřila tak, že podané žaloby považuje za nedůvodné a napadená rozhodnutí za věcně správná a souladná s příslušnými právními předpisy. Zdůraznila, že k umístění stavebního objektu SO130 došlo již v územním rozhodnutí o umístění stavby D4 Čimelice – Mirovice ze dne 6. 3. 2009, které nabylo právní moci a bylo naposledy pravomocně prodlouženo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. KUJCK 24998/19. Předmětem napadených rozhodnutí tak není změna předmětné části stavebního objektu SO130 v sousedství nemovitosti žalobce oproti vydanému a pravomocnému územnímu rozhodnutí, když komunikace II/121 se fakticky již dle původního územního rozhodnutí rozšiřuje o odbočovací pruh pro levé odbočení směr Čimelice, nicméně k tomuto rozšíření dochází mimo pozemky žalobce, přičemž v důsledku tohoto rozšíření nedochází k žádnému dalšímu přiblížení komunikace II/121 k objektu stodoly žalobce, a to ani na základě pravomocného územního rozhodnutí, ani na základě napadeného rozhodnutí „D4 Čimelice- Mirovice, změna ÚR“. Rozhodnutí o změně územních rozhodnutí lze sice v řízení dle soudního řádu správního samostatně přezkoumat, nicméně pouze toliko v rozsahu provedených změn původních územních rozhodnutí, které však nemají žádný vliv na nemovitosti žalobce. Pokud měl žalobce v rámci podaných správních žalob v úmyslu napadat zákonnost umístění stavebního objektu, které má podklad v původním územním rozhodnutí, je třeba vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 a námitky žalobce k uvedenému odmítnout. Námitky žalobce nejsou pro řízení předcházející napadeným rozhodnutím relevantní, když tyto skutečnosti mohly a měly být žalobcem napadány již v řízení o umístění stavby D4 Čimelice – Mirovice. Argument žalobce, že na základě vydaného stavebního povolení z roku 1980 někdy v budoucnu realizuje přestavbu stodoly na rekreační chalupu, považuje za zcela absurdní již jen s ohledem na skutečnost, že od vydání stavebního povolení uplynulo již 40 let, aniž by předmětný stavební záměr žalobce byl vůbec zahájen, natož dokončen. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že závěrem příslušného stavebního úřadu z kontrolní prohlídky nemovitosti žalobce 6. 12. 2018 byla skutečnost, že stavba dle stavebního povolení z roku 1980 zahájena nebyla. Tvrzení žalobce, že přestavbu stodoly na rekreační chalupu řádně zahájil, se nezakládá na pravdě. Osoba zúčastněná na řízení dále zdůraznila, že v roce 2017 a 2018 zajistila zpracování nové dokumentace EIA, která posoudila všechny dosud nedokončené objekty stavby dálnice D4 jako jeden celek, čímž došlo k posouzení synergických a kumulativních vlivů jednotlivých vzájemně souvisejících etap výstavby dálnice D4 na životní prostředí tak, jak je to vyžadováno ustálenou judikaturou. Z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost posuzovat procesu EIA předložený záměr ve variantách. Osoba zúčastněná na řízení se ohrazuje proti tvrzení žalobce, že rozdělení stavby dálnice na jednotlivé úseky bylo provedeno účelově tak, aby nedošlo ke společnému posouzení vlivů, neboť taková skutečnost není pravdivá. Žalobci bylo přiznáno postavení

účastníka řízení v obou změnových řízeních a na svých právech nebyl jakkoliv krácen. Osoba zúčastněná na řízení považuje postup podle § 75 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice z 25. 3. 2020 za nedůvodný a nadbytečný, když z řízení spolehlivě vyplynulo, že stavba rekreační chalupy dle stavebního povolení z roku 1980 zahájena nebyla a sám žalobce v žalobách uvedl, že na jeho pozemcích dosud nic nepostavil a že zde žádná činnost neprobíhá. Žalobce nebyl napadenými rozhodnutími zkrácen na svých právech, neboť tvrzené žalobní body nejsou postaveny na tom, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci, či v řízení došlo z jejich strany k závažným procesním pochybením. Vycházejí totiž z faktického stavu spočívajícího v umístění nemovitosti žalobce v blízkosti komunikace II/121, kterýžto stav zde existoval dávno před zahájením stavby.

První rozsudek krajského soudu

21. Krajský soud nejprve ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 16. 2. 2021, č. j. 38 A 3/2020-120, kterým žaloby zamítl.
22. Ke kasační stížnosti žalobce byl uvedený rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 4 As 125/2021-50. Závěry uvedenými v tomto rozsudku je krajský soud v dalším řízení vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.
23. Nejvyšší správní soud uvedl ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku podepsaného soudu následující:
 - Krajský soud nepochybil, pokud nepřipustil jako důkaz rozhodnutí ze dne 23. 4. 1980, č. j. 459/80-Ad o přeměně kultury na zahrádku, tento důkaz navíc žalobce navrhl k prokázání tvrzení o přestavbě stodoly na chalupu, nikoli k tvrzení týkajícímu se charakteru zahrady
 - Žalobce v průběhu soudního ani správního řízení nenavrhl jako důkaz rozhodnutí odboru výstavby a územního plánování ONV v Písku ze dne 28. 3. 1984, zn. Výst. 332-5,6 84-Ku/1742/83
 - Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 16. 2. 2021 nelze zjistit, zda soud *dosud neprovedenými důkazy* zamítl jen ty důkazy, které v protokolu výslovně zmínil, nebo takto zamítl veškeré důkazní návrhy, které žalobce v průběhu řízení o žalobě učinil
 - Z odůvodnění rozsudku krajského soudu není zřejmá žádná úvaha soudu pohledně důkazů projektovou dokumentací na přestavbu rekreační chalupy potvrzenou rozhodnutím z roku 1984 a fotografií septiku, stejně tak z rozsudku nevyplývají ani žádná skutková zjištění ani hodnocení provedeného důkazu zakreslením a ověřením dokumentace skutečného provedení stavby studny ze dne 16. 3. 2016. Opomenutí důkazů představuje vadu řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
 - Krajský soud neměl v řízení dostatečné podklady pro svůj závěr o tom, že žalobce nezapočal s přestavbou ve lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení
 - Pokud by krajský soud dostatečně a přezkoumatelně posoudil charakter nemovitosti žalobce, bylo by nadbytečné se zabývat námitkou odsunutí části silnice II/121 více, než tak, jak krajský soud učinil

- Námitku umístění protihlukových stěn v lokalitě Rakovické chalupy uplatnil žalobce poprvé až v kasační stížnosti a krajský soud neměl důvod se touto otázkou zabývat.

Druhý rozsudek krajského soudu

24. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem následně rozhodl krajský soud ve věci druhým rozsudkem ze dne 9. 3. 2022, č. j. 38 A 3/2020-193, kterým žaloby opět zamítl.
25. Ke kasační stížnosti žalobce byl také uvedený rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 4 As 150/2022-35. Závěry uvedenými v tomto rozsudku je krajský soud v dalším řízení vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.
26. Nejvyšší správní soud uvedl ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku podepsaného soudu následující:
 - Krajský soud pochybil, když jako důvod, pro který stěžovatel navržené důkazy neprovedl, uvedl koncentraci podle § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce svoje důkazní návrhy uplatnil právě z důvodu změny v právní argumentaci, která se týkala v dané věci podstatné otázky přestavby jeho nemovitosti (stodoly) na rekreační objekt a posouzení jejího charakteru jako chráněného vnitřního prostoru stavby podle § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví.
 - Krajský soud měl o uvedených důkazních návrzích uvážit z pohledu dosavadních skutkových zjištění a posoudit, zda je provede nikoliv proto, že byly navrženy opožděně (s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu), nýbrž z toho pohledu, zda mohou přispět k objasnění dosud sporných skutkových okolností případu týkajících se přestavby stodoly na rekreační objekt a charakteru této nemovitosti jako chráněného vnitřního prostoru stavby podle § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví. Krajský soud takto nepostupoval, a z uvedeného důvodu je jeho závěr o neprovedení důkazu nejen rozhodnutím o prodloužení platnosti stavebního povolení [důkaz sub 7)], ale i zbylých důkazů označených výše sub 8), 9) a 11) až 21) s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu chybný.
 - Krajský soud opětovně dostatečně a přezkoumatelně námitku týkající se posouzení pozemku zahrady jako chráněného venkovního prostoru nevypořádal. Pouze obecně uvedl, že přilehlý pozemek zahrady nelze považovat za chráněný venkovní prostor. Nevysvětlil však, na základě čeho k tomuto závěru dospěl. S ohledem na skutečnost, že posouzení povahy zahrady z pohledu zákona o ochraně veřejného zdraví mohlo mít vliv na posouzení vlivů stavby dálnice D4 na životní prostředí (z hlediska hluku) a na možné zahrnutí pozemků stěžovatele do tohoto posouzení, nebylo možno tuto otázku vypořádat pouze uvedeným obecným závěrem, který nebyl nikterak blíže odůvodněn. Z výše citovaných závěrů obsažených v napadeném rozsudku podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, z jakého důvodu není možné považovat stěžovatelův pozemek za pozemek sloužící rekreaci ve smyslu citovaného § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví. Krajský soud neuvádí žádná skutková zjištění, z nichž by tento závěr bylo možno dovodit. Nelze tudíž ani přezkoumat, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelův pozemek neslouží k rekreačním účelům, a proto jej za chráněný venkovní prostor považovat nelze. V uvedené části je tudíž napadený rozsudek stále nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

- V dalším řízení krajský soud uvede důvody, pro které dovedl, že zahrada stěžovatele není pozemkem, který naplňuje definici chráněného venkovního prostoru podle § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví. Dále opětovně uváží o důkazních návrzích stěžovatele, jejichž provedení považoval za nemožné z důvodu koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu. Zváží tedy potřebu jejich provedení pro posouzení a rozhodnutí této věci vzhledem k tvrzením stěžovatele, jež v řízení proti napadeným rozhodnutím vznáší. Zároveň uváží provedení i dalších zbylých a dosud nepřipuštěných důkazních návrhů, které by v souvislosti s nově provedenými důkazy mohly mít za následek jiné právní posouzení předmětné věci. Za předpokladu, že z kteréhokoliv z navrhovaných důkazů hodlá krajský soud činit skutková zjištění, je povinen příslušný důkaz nejprve provést při jednání, které za tím účelem nařídí. Neshledá-li provedení navrženého důkazu pro posouzení věci potřebným, důvod tohoto svého postupu řádně vyloží v novém rozsudku (a předtím též při jednání, bude-li nařízeno). Na základě takto doplněného dokazování krajský soud znovu posoudí spornou otázku týkající se charakteru nemovitostí stěžovatele a povinnosti zohlednění těchto nemovitostí v rámci posouzení vlivů na životní prostředí a o věci opětovně rozhodne.

Řízení před soudem po zrušení druhého rozsudku krajského soudu

27. Po zrušení v pořadí druhého rozsudku krajského soudu se ve věci vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Zdůraznila, že podané správní žaloby považuje i v návaznosti na závěry zjištěné rozhodnutím Nejvyššího správního soudu za nedůvodné a napadená rozhodnutí za věcně správná a souladná s příslušnými právními předpisy.
28. K nezákonnému posouzení nemovitostí žalobce konstatovala osoba zúčastněná, že je přesvědčena, že krajský soud posoudil otázku chráněného venkovního prostoru zcela správně, pouze snad absentuje pregnantní polopatické odůvodnění jeho závěrů, které by obstálo před Nejvyšším správním soudem. Připomněla, že podle § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví se chráněným venkovním prostorem rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, lázeňské léčebně rehabilitační péči a výuce, s výjimkou lesních a zemědělských pozemků a venkovních pracovišť. Zahrady přitom podle § 3 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., katastrálního zákona patří mezi zemědělské pozemky. Již jen gramatickým výkladem tak pozemek žalobce, který je evidován v katastru nemovitostí jako zahrada, nesplňuje podmínky chráněného venkovního prostoru podle zákona o veřejném zdraví.
29. Zdůraznila dále, že stodola žalobce není ani bytovým, ani rodinným domem, rovněž ani stavbou pro předškolní a školní výchovu a vzdělávání, stavbou pro zdravotní a sociální účely či funkčně obdobnou stavbou. Ve stodole žalobce se nenacházejí žádné obytné prostory. Zákon o veřejném zdraví přitom pracuje s posouzením aktuálního a skutečného stavu nemovitosti, nikoli s hypotetickými úvahami. Nemovitosti žalobce tak nejsou akusticky chráněny, neboť nesplňují náležitosti § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví. Žalobcem navrhované důkazy považuje osoba zúčastněná na řízení za irelevantní. Jejich provedení by mělo být zamítnuto pro nadbytečnost, neboť žádný z navržených důkazů neprokazuje, že nemovitosti žalobce jsou chráněným prostorem. Skutečnost, zda a do kdy byly v minulosti zahájeny stavební práce, je pro daný případ irelevantní.

30. Dále se osoba zúčastněná vyjádřila k námitkám žalobce týkajícím se nerovného zacházení a nedůvodných rozdílů ve vztahu k lokalitě Rakovické chalupy a dále k nutnosti posoudit vlivy užívání stavby a vlivy při výstavbě. Co se týče požadavku na změnu trasy silnice II/121, jedná se o námitku, která měla být uplatněna v územním řízení. Připomněla přitom, že NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 4 As 125/2021-50 dospěl k tomu, že variantní řešení komunikace nebylo pravděpodobně potřebné právě pro charakter nemovitostí žalobce a krajský soud by se touto námitkou měl zabývat jen tehdy, pokud by nemovitosti žalobce požívaly ochrany podle zákona o veřejném zdraví.
31. Krajský soud po vrácení věci k dalšímu řízení nařídil ve věci ústní jednání na 25. 1. 2023.
32. U tohoto ústního jednání žalobce navrhl k důkazu fotografii z roku 1946 ukazující vzdálenost mezi stavbou žalobce a hranou silnice II/121. Žalovaný nenavrhл provedení žádných důkazů, osoba zúčastněná na řízení navrhla provedení důkazu výpisem z katastru nemovitostí, z něhož vyplývá charakter žalobcovy stavby.
33. Krajský soud opakuje, že u ústního jednání dne 2. 2. 2022 byly soudem za účasti žalobce a osoby zúčastněné na řízení rekapitulovány žalobcovy důkazní návrhy tak, jak byly do doby uvedeného jednání v průběhu soudního řízení navrženy. Jedná se o následující důkazní návrhy:
- rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 4. 6. 1980
 - povolení stavby studny a septiku ze dne 6. 5. 1977
 - zakreslení a ověření dokumentace skutečného provedení stavby studny
 - projektová dokumentace na přestavbu rekreační chalupy potvrzená rozhodnutím z r. 1984
 - rozhodnutí ONV v Písku z 28. 3. 1984, značka Výst. 332-5, 6 84-Ku/1742/83
 - rozhodnutí o změně kultury na zahradu z 23. 4. 1980
 - fotografie septiku
 - účastnický výsledek žalobce
 - protokol z kontrolní prohlídky z 6. 12. 2018
 - technická zpráva ze 4. 6. 1980
 - stanovisko MÚ Mirotice ze dne 17. 3. 2016 – osvědčení existence, pasportu a účelu stavby vodního díla
 - rozhodnutí MÚ Mirotice ze 17. 3. 2016 o povolení nakládání s vodami
 - vyjádření PČR KŘP JČK z 10. 12. 2013
 - zápis z místního šetření ze dne 21. 4. 2009 sepsaný Správou a údržbou silnic Jihočeského kraje
 - rozhodnutí MÚ Písek z 8. 1. 2014 o stanovení místní úpravy provozu na silnici II/121
 - rozhodnutí KÚJČK z 7. 4. 2014 o odvolání proti rozhodnutí MÚ Písek z 8. 1. 2014 o stanovení místní úpravy provozu na silnici II/121
 - podnět k nařízení nezbytných úprav stavby ze dne 14. 4. 2014
34. Dále v rámci uvedeného ústního jednání dne 2. 2. 2022 žalobce navrhl k důkazu podání žalobce učiněná v řízeních, která předcházela řízením, která jsou předmětem nynějšího soudního přezkumu, zejména se jedná o vyjádření žalobce v rámci procesu EIA a vyjádření v rámci řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, když z těchto důkazů má být patrné, že žalobce je činný již od počátku, snaží se od počátku upozorňovat na negativní

vlivy staveb na své nemovitosti. Konkrétně se jedná o vyjádření ze dne 11. 7. 2018 (v rámci procesu EIA), nesouhlas s prodloužením platnosti územního rozhodnutí „D4 Čimelice-Mirotice“ ze dne 7. 8. 2017, nesouhlas s prodloužením platnosti územního rozhodnutí ze 4. 8. 2017 a odvolání proti prodloužení platnosti územního rozhodnutí – listina ze dne 5. 11. 2018.

35. Žalobce dále zaslal soudu 3. 3. 2022 a 7. 3. 2022 podání, v nichž jednak reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě, jednak rozhojnil svou žalobní argumentaci a jednak navrhl další důkazy, a to dále místním šetřením a také fotografiemi, jež byly k podání připojeny.

Posouzení věci krajským soudem

36. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
37. Krajský soud se opětovně zabýval jednotlivými důkazními návrhy žalobce a tyto posoudil následovně.
38. Pokud se jedná o důkaz rozhodnutím o přípustnosti stavby ze dne 4. 6. 1980, zn. Výst. 332-6/1047/80/Vo, vydaného Okresním národním výborem v Písku a rozhodnutím téhož orgánu o přípustnosti stavby ze dne 6. 5. 1977, bez sp. zn., označené „List 19961“ o povolení stavby studny a septiku, uvedené důkazy soud provedl u ústního jednání dne 16. 2. 2021. Z prvně jmenovaného rozhodnutí soud zjistil, že jím byla žadateli Ing. Z. K. povolena stavba „přestavba stodoly na rekreační chalupu“ na pozemku parc. č. stav. XB v X s tím, že stavba bude dokončena nejpozději do 3 let. Druhým rozhodnutím bylo rozhodnuto o přípustnosti zřízení kopané studny, zřízení septiku a přístřešku na pozemku parc. č. XD v X.
39. Soud provedl u ústního jednání dne 16. 2. 2021 důkaz také zakreslením a ověřením skutečného provedení stavby studny z 16. 3. 2016. Z tohoto důkazu však soud neučinil žádná skutková zjištění rozhodná pro projednávanou věc, neboť i tento důkaz byl žalobcem u uvedeného ústního jednání navržen v souvislosti s námitkou posouzení charakteru žalobcových nemovitostí. Podle krajského soudu totiž provedení stavby studny nemůže mít vliv na posouzení charakteru nemovitostí žalobce z hlediska potřebného pro rozhodnutí správních orgánů – tedy zda nemovitosti žalobce jsou chráněnými objekty ve smyslu § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví. Provedení stavby studny nebylo ve správním řízení ani rozporováno; její existence nevypovídá ničeho o tom, zda žalobce započal s přestavbou stodoly na rekreační objekt či nikoli. Nadto, jak bude uvedeno níže, i kdyby soud dospěl k závěru, že žalobce s přestavbou započal, nemělo by to vliv na posouzení věci.
40. Z obdobných důvodů krajský soud neakceptoval důkaz fotografií septiku a projektovou dokumentací na přestavbu rekreační chalupy, neboť ani výstavba septiku, ani existence projektové dokumentace na přestavbu rekreační chalupy nemůže mít vliv na posouzení charakteru žalobcových nemovitostí pro účely rozhodnutí správních orgánů, když nevypovídá ničeho o tom, zda žalobce započal s přestavbou stodoly na rekreační objekt či nikoli.

41. Krajský soud také neakceptoval důkazní návrh žalobce rozhodnutím ze dne 23. 4. 1980, č. j. 459/80-Ad o změně kultury na zahrádku, neboť má za to, že uvedeným rozhodnutím, které předchází stavebnímu povolení z roku 1980 na přestavbu stodoly na rekreační chalupu, by nedošlo k objasnění žádných skutkových okolností, týkajících se postupu při přestavbě stodoly na rekreační objekt. Ostatně, tento postup byl aprobován také kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku (viz výše).
42. Pokud se jedná o další důkazní návrhy, které nebyly soudem provedeny, je potřeba uvést následující.
43. Jestliže se jednalo o důkazy, které již jsou obsahem samotného správního spisu v projednávané věci, zejm. protokol z kontrolní prohlídky ze dne 6. 12. 2018, a ze kterých vycházely správní orgány obou stupňů, nevyvstala žádná potřeba jejich opakování v soudním řízení, neboť jejich zopakováním by nebylo možné zjistit jiné (další) skutečnosti rozhodné pro projednávanou věc.
44. S ohledem na závazný právní názor NSS ohledně možnosti navrhnout důkazy ve světle § 82 odst. 4 správního řádu, posoudil krajský soud potřebu provedení navrhovaných důkazů, rozhodnutí ONV v Písku z 28. 3. 1984, značka Výst. 332-5, 6 84-Ku/1742/83 (který žalobce navrhl k důkazu až po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přičemž do té doby nebyl tento důkaz, a to ani ve správním řízení, nikdy navrhnout), účastnického výsledku žalobce, technické zprávy ze dne 4. 6. 1980, stanoviska MÚ Mirotice ze dne 17. 3. 2016 – osvědčení existence, pasportu a účelu stavby vodního díla, rozhodnutí MÚ Mirotice ze 17. 3. 2016 o povolení nakládání s vodami, vyjádření PČR KŘP JČK z 10. 12. 2013, zápis z místního šetření ze dne 21. 4. 2009 sepsaný Správou a údržbou silnic Jihočeského kraje, rozhodnutí MÚ Písek z 8. 1. 2014 o stanovení místní úpravy provozu na silnici II/121, rozhodnutím KÚ JČK z 7. 4. 2014 o odvolání proti rozhodnutí MÚ Písek z 8. 1. 2014 o stanovení místní úpravy provozu na silnici II/121, podnětu k nařízení nezbytných úprav stavby ze dne 14. 4. 2014, vyjádření žalobce v rámci procesu EIA a vyjádření v rámci řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí - vyjádření ze dne 11. 7. 2018 (v rámci procesu EIA), nesouhlasu s prodloužením platnosti územního rozhodnutí „D4 Čimelice-Mirotice“ ze dne 7. 8. 2017, nesouhlasu s prodloužením platnosti územního rozhodnutí ze 4. 8. 2017 a odvolání proti prodloužení platnosti územního rozhodnutí – listina ze dne 5. 11. 2018, jakož i fotografií z roku 1946, optikou včas vznesených žalobních námitek a dospěl k závěru, že provedení těchto důkazů by bylo pro rozhodnutí ve věci nadbytečné, když by nebyly způsobitelné skutkových zjištění rozhodných ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jež by měly ve svém důsledku vliv na posouzení charakteru žalobcových nemovitostí, jak soud vysvětlí níže.
45. Jelikož je pro rozhodnutí ve věci podstatná otázka charakteru nemovitostí ve vlastnictví žalobce ke dni vydání napadených rozhodnutí, zaměřil se krajský soud na to, zda k uvedenému dni byl správními orgány natolik dostatečně zjištěn skutkový stav nutný k uvedenému posouzení, aby nebylo potřebné k uvedené otázce provádět další dokazování v řízení před soudem. Dospěl přitom k závěru, že pro účely posouzení charakteru nemovitostí žalobce byl skutkový stav zjištěn dostatečně.
46. Pokud se týče stavby stodoly, kterou žalobce podle vlastního tvrzení užívá k rekreaci, a u níž podle jeho tvrzení bylo započato s přestavbou na rekreační objekt, je třeba vyjít z obsahu správních spisů (jimiž se podle ustálené judikatury dokazování neprovádí a jejichž podstatný obsah byl účastníkům sdělen u ústního jednání dne 16. 2. 2021), a to ve spojení

s tvrzeními žalobce, učiněnými v průběhu samotného řízení před krajským soudem, potažmo před NSS.

47. Ze správních spisů vyplývá, že se správní orgány obou stupňů s ohledem na žalobcovy námitky zaměřily na otázku, zda bylo započato s přestavbou stavby stodoly na rekreační objekt, a to v souladu s dříve vydaným stavebním povolením. Krajský soud zprvu také tímto směrem na podkladě žalobních námitek zaměřil svůj přezkum napadených rozhodnutí.
48. Je třeba nicméně konstatovat ve shodě s osobou zúčastněnou na řízení, že ve výsledku nemá samotná otázka, zda a kdy bylo započato s přestavbou stodoly na rekreační objekt, vliv na posouzení charakteru stavby žalobce; podstatná je pouze skutečnost, zda stavba, ať už nazývána správními orgány jako stodola, či žalobcem jako rekreační objekt, měla ke dni vydání napadených rozhodnutí charakter nemovitosti, která je chráněna ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví.
49. Podle § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví, ve znění účinném ke dni vydání napadených rozhodnutí, chráněným vnitřním prostorem staveb se rozumí **pobytové místnosti** *ve stavbách zařízení pro výchovu a vzdělávání, pro zdravotní a sociální účely* a ve funkčně obdobných stavbách a **obytné místnosti** *ve všech stavbách*.
50. Co se rozumí pobytovou místností, vymezuje § 3 písm. j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, podle kterého pobytovou místností se rozumí místnost nebo prostor, které svou polohou, velikostí a stavebním uspořádáním splňují požadavky k tomu, aby se v nich zdržovaly osoby.
51. Obytnou místností se pak podle § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby rozumí část bytu, která splňuje požadavky předepsané touto vyhláškou, je určena k trvalému bydlení a má nejmenší podlahovou plochu 8 m². Kuchyň, která má plochu nejméně 12 m² a má zajištěno přímé denní osvětlení, přímé větrání a vytápění s možností regulace tepla, je obytnou místností. Pokud tvoří byt jedna obytná místnost, musí mít podlahovou plochu nejméně 16 m², u místností se šikmými stropy se do plochy obytné místnosti nezapočítává plocha se světlou výškou menší než 1,2 m.
52. Je třeba na tomto místě zdůraznit, že žalobce v průběhu řízení před soudem netvrdil, že by stavba stodoly, u níž podle něj byla započata přestavba na rekreační objekt, splňovala uvedené parametry, tedy, že by se ve stavbě nacházely pobytové či obytné místnosti. I u místního šetření konaného dne 6. 12. 2018, na něž sám žalobce v průběhu soudního řízení opakovaně odkazoval (přičemž zápis z šetření je součástí správního spisu), pouze konstatoval, že byla vybetonována podlaha a postavena jímka, přičemž připojil vyjádření, podle kterého by chtěl přestavit nemovitost na objekt určený k bydlení s rekreací, avšak stavební úřad nepřijal opatření na silnici II/121, které by omezily či zmírnily negativní imise z dopravy na nemovitost žalobce, aby po dokončení mohla sloužit svému záměru.
53. Žalobce i v řízení před soudem vícekrát potvrdil, že přestavba stodoly na rekreační objekt nebyla dokončena (mj. v podání ze dne 1. 10. 2020 či ze dne 31. 1. 2022).
54. Je zřejmé, že v posuzované stavbě žalobce se nemohly svou povahou nacházet pobytové místnosti ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví, neboť stavba žalobce není zařízením pro výchovu a vzdělávání, pro zdravotní a sociální účely; k této skutečnosti nebylo třeba provádět jakékoli dokazování, neboť tuto skutečnost netvrdil nikdy ani sám

žalobce a nenavrhoval k jejímu prokázání žádný důkaz. Lze tak mít za to, že se jedná o skutečnost mezi účastníky nespornou.

55. Pokud se jedná o otázku existence obytné místnosti, bylo-li zjištěno pouze to, že byla vybetonována podlaha (a sám žalobce nikdy ve vztahu k místnostem, které by mohly být považovány za obytné, netvrdil nic jiného), nelze než dojít k závěru, že posuzovaná stavba nebyla svým charakterem v době vydání napadených rozhodnutí stavbou, na kterou by se vztahovala ochrana podle zákona o veřejném zdraví, neboť se v ní nenacházel vnitřní chráněný prostor ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví, tedy nenacházely se v ní žádné obytné místnosti. V tomto ohledu žalobcem zdůrazňovaná stavba jímky či studny nemá na posouzení charakteru stavby žádný vliv.
56. Pokud se týče pozemku zahrady, je třeba vyjít z toho, že podle § 30 odst. 3 věty první zákona o veřejném zdraví, se chráněným venkovním prostorem rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, lázeňské léčebně rehabilitační péči a výuce, s výjimkou lesních a zemědělských pozemků a venkovních pracovišť. Co se týče určení, které pozemky jsou pozemky zemědělské, odkazuje zákon o veřejném zdraví na zákon č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, který byl s účinností od 1. 1. 2014 nahrazen zákonem č. 256/2013 Sb., katastrálním zákonem. Ten v § 3 odst. 2 věta druhá výslovně uvádí, že orná půda, chmelnice, vinice, *zahrady*, ovocné sady a trvalé travní porosty jsou zemědělskými pozemky.
57. Z uvedeného vyplývá, že zahrady jsou vyjmuty z ochrany podle zákona o veřejném zdraví, neboť nejsou považovány za chráněný venkovní prostor, a to i kdyby byly užívány k rekreaci, jak lze dovodit z věty první § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví.
58. Je tedy zřejmé, že ani pozemek, který je zahradou, není chráněným venkovním prostorem.
59. Nad rámec uvedených úvah krajský soud doplňuje, že i kdyby se soud zabýval správností úvah správních orgánů stran posouzení platnosti stavebního povolení na přestavbu objektu stodoly na rekreační objekt, a dospěl by k závěru, že tuto otázku posoudily správní orgány nesprávně, nemohlo by to ničeho změnit na posouzení charakteru stávajících nemovitostí žalobce v době vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jestliže totiž, jak žalobce tvrdil, již od roku 1980 disponoval (resp. disponovali jeho právní předchůdci) stavebním povolením k přestavbě objektu stodoly na rekreační chatu, musí jít pouze k tíži žalobce, že doposud nebyl schopen onu přestavbu realizovat. Nečinností žalobce, či jeho právních předchůdců, totiž jistě plynutím času došlo k nastolení určitého stavu věcí s tím, že nebylo možné ze strany žalobce legitimně očekávat, že by mohl i po téměř 40 letech realizovat stavbu podle původního stavebního povolení z roku 1980. Není totiž možné tolerovat jakoukoli výstavbu na základě rozhodnutí starého několik desítek let, byť by toto rozhodnutí bylo stále platné. Mohlo by tak totiž dojít také až k obcházení platných veřejnoprávních předpisů, což by ve výsledku mohlo vést k degradaci současných předpisů a v nich stanovených postupů. Nelze tedy připustit časově neomezenou aplikaci „starých“ rozhodnutí na stavební činnost prováděnou po několika desítkách let (blíže také viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2016, č. j. 4 As 272/2015-53). Z tohoto pohledu je tudíž také zcela nerozhodné, jaké *záměry* žalobce se svými nemovitostmi má. Jediným rozhodným faktorem je stav nemovitostí žalobce ke dni vydání napadených rozhodnutí.
60. Od posouzení charakteru nemovitostí žalobce se odvíjí také posouzení námitek žalobce stran nedostatečného vypořádání jeho námitek v procesu EIA, resp. v posuzování vlivů

změn záměru v rámci závazných stanovisek z roku 2019, potažmo potvrzujících závazných stanovisek ministra životního prostředí z roku 2020. Žalobce tvrdil, že závazné stanovisko EIA ze dne 9. 11. 2018 č. j. MZP/2018/710/3455 je chybné, neboť toto vychází z nesprávně zjištěného stavu věci, když účelem posouzení EIA je posoudit budoucí vlivy projektu na životní prostředí a zdraví a hodnotí se tedy budoucí stav v místě, proto je nutno i na nemovitost žalobce nahlížet jako na rekreační chalupu, neboť žalobce má nadále v plánu projekt realizovat, pouze mu v tom brání objektivní okolnosti. Dále žalobce namítal nezákonnost stanoviska ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020 č. j. MZP/2019/430/770 a nezákonné ignorování vyjádření žalobce ze dne 16. 4. 2020 k tomuto stanovisku. Žalobce namítl, že stanovisko ministra životního prostředí obsahuje vady, které způsobují jeho nezákonnost, když vadně vychází ze zápisu nemovitosti v katastru nemovitosti jako stodoly, přičemž jak už žalobce uvedl, EIA by měla posuzovat vlivy do budoucna a při posuzování musí být respektována platná správní rozhodnutí. Shodně vznášel žalobce námitky ve vztahu k závaznému stanovisku z 22. 5. 2020 a ignorování vyjádření žalobce z 29. 6. 2020 k tomuto stanovisku.

61. Předně krajský soud opakovaně uvádí, že na posouzení charakteru žalobcových nemovitostí z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí nemůže mít vliv žalobcův subjektivní záměr do budoucna užívat nemovitosti k rekreačním účelům; v rámci EIA jistě dochází k posuzování *budoucích* vlivů projednávaných záměrů na životní prostředí, tedy i na zdraví obyvatel ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví; při posuzování je však nutné vycházet z objektivních okolností, nikoliv subjektivních pocitů a potřeb potenciálně dotčených subjektů.
62. Optikou doposud uvedených závěrů krajského soudu tedy nelze shledat důvodné námitky směřující proti závazným stanoviskům ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020, resp. 22. 5. 2020 stran nesprávného posouzení charakteru žalobcových nemovitostí a vlivů záměrů na ně (a to ať už z hlediska vlivů hluku, vibrací či jiných negativních vlivů).
63. Obdobně nelze shledat důvodnou námitku stran vypořádání odvolacích námitek žalobce ve vztahu ke sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství z 6. 5. 2020; s ohledem na povahu a charakter nemovitostí žalobce nebylo lze shledat požadavek žalobce na doplnění dokumentace jako důvodný. Krajský soud také souhlasí s žalovaným stran požadavku žalobce na stanovení omezení rychlosti na přilehlé komunikaci jako podmínky územního rozhodnutí, neboť se jedná o podmínku, která v územním řízení podle krajského soudu nemá místo; týká se totiž až samotného užívání stavby, nikoliv jejího umístění.
64. Pokud se jedná o tvrzenou nezákonnost závazného stanoviska ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020 z důvodu tvrzené vnitřní rozpornosti, ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Krajský soud totiž nepovažuje závěry uvedeného závazného stanoviska za vnitřně rozporné, pokud vychází z toho, že ve vztahu k nemovitosti žalobce nedojde ke změně komunikace II/121 co do prostorového vedení a zároveň, že dojde k nezbytnému rozšíření na straně opačné (vzdálenější od nemovitosti žalobce); uvedené je totiž pouze správným popisem projednávaného záměru. Pokud žalobce namítal možnost trasování komunikace dále od jeho nemovitosti, nelze než dodat, že s ohledem na stávající stav a charakter nemovitosti žalobce nebyl dán k takové změně trasování důvod a žalobce se pouze z titulu sousedící stavby nemůže domáhat změny umístění stavby komunikace. Lze tedy uzavřít, že nezpracování jiné varianty řešení situace v části komunikace II/604 není

vadou průběhu posouzení vlivů na životní prostředí, když ve vztahu k nemovitostem žalobce nebyl pro variantní řešení dán důvod.

65. K tomuto krajský soud připomíná závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 4 As 125/2021-50, podle kterých, pokud by krajský soud dostatečně a přezkoumatelně posoudil charakter nemovitostí žalobce, bylo by nadbytečné se zabývat námitkou odsunutí části silnice II/121 více, než tak, jak krajský soud učinil v rozsudku ze dne 16. 2. 2021 – tedy shodně, jak soud činí nyní.
66. Konečně, nedůvodnou shledal soud také námitku vadného posouzení odvedení dešťových vod v rámci rozšíření komunikace II/121; žalovaný správně specifikoval v souladu s projektovou dokumentací, že z rozšířené části komunikace bude odváděna voda do nově vybudovaného příkopu na pravé straně komunikace (tedy na straně protější od nemovitosti žalobce).
67. Ani námitka nesouladu stavby s dikcí § 20 a § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb. není opodstatněná; v tomto ohledu je nutné konstatovat, že žalobcova námitka je v zásadě obecného charakteru, bez bližší specifikace nesprávnosti závěrů žalovaného a bez specifikace dotčení práv žalobce takovou nesprávností. K tomu je třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není na místě, aby soud za žalobce domýšlel argumenty, které žalobu podporují (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
68. Pokud se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, je třeba připomenout, že z judikatury správních soudů vyplývá požadavek, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo seznatelné, z jakého důvodu je považuje za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Zároveň však povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Krajský soud má za to, že žalovaný uvedeným požadavkům zcela dostál, když se v obou napadených rozhodnutích řádně a srozumitelně vypořádal se všemi podstatnými námitkami žalobce.
69. Na okraj soud uvádí, že se nezabýval námitkou umístění protihlukových stěn v lokalitě X chalupy, neboť tuto uplatnil žalobce poprvé až v kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 16. 2. 2021 a jedná se z hlediska § 71 odst. 2 s. ř. s. o námitku opožděnou a krajský soud neměl důvod se touto otázkou zabývat.

Závěr a náklady řízení

70. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že žaloby důvodné neshledal, a proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodné zamítl.
71. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
72. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. ledna 2023

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu